

Handboekje van den
Bedevaarder op
Poperinghe Ommegang
of beschrijving van het mirakel van
O. L. Vrouwe van St=Jan, door den
G. H. Heer Lodewijk Vanhaecke,
Eersten kapelaan ten H. Bloede te Brugge en wer-
kend medelid van den Comité Flamand de France.

*Reversa est anima pueri intra eum, et reviguit.
De ziel des kinds keerde weder, en het herleefde
(iii Boek der Koningen, xvii, 22.)*

2de Uitgave

Gedrukt te Brugge bij K. van de Vyvere-Petyt,
't jaar Ons Heeren 1905.

Handboekje van den
Bedevaarder op Pope=
ringhe = Ommegang.

TOT MARIA.

ALLE dagen
Zal ik wagen,
Troosteresse in onzen druk !
Nieuwe klanken,
En U danken,
O Maria ! ons geluk !
Voortgedreven
Door het leven
Van den tijd naar de eeuwigheid,
'K schuil verborgen
Zonder zorgen
Met uw mantel overspreid.
Hingen wolken
Op de volken,
Zwanger van den bliksemgloed ;
Overdolven
Mij de golven
Willekeur van wind en vloed ;
'K had maar de oogen
Diep bewogen

Naar U smeekende op te slaan ;
Wind en baren,
Als dienaren,
Dreven mij ten oever aan.

—
Ja, uwe oogen,
Zijn bewogen
Als de mijne een traan ontvliedt ;
Uwe handen
Zijn zijn vol panden,
Moeder ! en zij weigren niet
Ach ! wij treurden,
Vlekbeseurden,
Telgen van doorwormden stam
Rampvolle erven
Van 't verderven,
Dorre bladen, spijs der vlam.
Op U groeien,
Op U bloeien
Wij, gelukkige enten nu ;
Eerst verkanderd,
Maar nu ankert
Hoop en leven gansch op U.
Veilig zweven
Wij door 't leven
Op de wiek der jaren voort :
In U hopen,
Die ons opent
Wagenwijd des hemels poort.

Poperinghe = Ommevang of het
Mirakel van Onze Lieve
Vrouwe van Sint = Jan te Poperinghe.

IN het zuiden van Westvlaanderen strekt zich een breed plein uit, dat langs westen tot bijna de Noordzee uitspringt, en van zuiden aan de gebergten paalt die Frankrijk afgrenzen van Belgenland.

Wie naar den Kasselberg gaat wandelen bewondert van daar een treffelijk vertoog. Ontelbare straten en wegen doorkruisen vruchtbare velden, en schakelen talrijke dorpen aaneen. Zilverklare beken stroomen om ter eerst de gebergten af en kronkelen heen en weer door de rijkbeladen hommelhoven en de kilderachtige sperrebosschen. Op wijden afstand en aan de wolke rook dien het stoomtuig in de ruimte stookt, herkent men den spoortrein die van uit het oostgeweste van Vlaanderen langs IJper herwaarts rolt. Te midden dit aangename landdeel, dat misschien wel als het schilderachtigste van Vlaanderen mag rekenen, ligt de aloude stad Poperinghe als het middenpunt dezer rijkbedeelde natuur.

Aan den wijden afstand der drie torens die de woningen bekroonen, kan het oog de uitgestrekt-

heid afgemeten der stad. Als de hoofdkerke der stede en dekenij van Poperinghe troont de eeuwenoude Sinte-Bertens kerke met haren breeden en oudewetschen toren, in wier oogvallige vensters de ondergaande zon hare stralen speelt. Rechts schiet Onze-Vrouwe-kerke hare kunstrijke naalde door de wolken, en te midden verheft zich Sint-Jan. Middeleeuwsche bouwkunde en oostersche zijtorens schijnen hunne edelste zwieren te sparen om aan Sint-Jans toren het bevalligste uitzicht te leenen. Doch de godvruchtige bevolking van Poperinghe en het omliggende is verre van zich aan die kunstenaars bewondering te bepalen. Alle dagen des jaars gaan menigvuldige bedevaarders uit en in die vermaarde bidplaats. Bezoekt Sint-Jan, toen gij wilt, nooit zult gij die kerke ijdel vinden; maar in de linksche beuk, ziet gij op alle uren van den dag kristenen geknield voor den Autaar van O. L. V. Immers daar eert men een wonder beeld van de heilige Moeder Gods, welke nog nooit niemand vruchteloos aanroepen heeft, maar die schijnt haar welbehagen te nemen, in niets te weigeren wat een godvruchtig hert haar in Sint-Jan komt vragen — en dat is gekend.

Ook is er nooit niemand in den nood die naar Onze Vrouwe van Sint-Jan niet gaat.

Geen moeder is er die den zegen des hemels op haar kind willende trekken zou laten denzelven te halen bij Onze Vrouwe van Sint-Jan.

Geene herte is er, hoe benepen, dat zich niet gaat uitstorten voor het geëerde beeld van O.L.V. van Sint-Jan, om daar hoop en kloekte te scheppen.

Maar ook gaan er geene dagen voorbij zonder dat Sint-Jans kerke openbare blijken van dankbaarheid aanteekeut.

Ouders wier kind aan eene zekere dood ontsnapt is ; moeders die om de zondarige dolingen zuchten van eenen verloren zoon, werklieden op wien een overdragelijk last van ellende woeg ; lijdende en bloedende herten, met een woord, die Onze Vrouwe van Sint-Jan aanroepen hadden en bij haar hulp en troost gevonden hebben — deze komen onophoudelijk hunne weldoenster bedanken en hunne erkentenis bewijzen aan Onze Vrouwe van Sint-Jan.

Doch er is een tijdstip daar de godvruchtigheid bijzonderlijk uitneemt : dat is op de jaarlijksche kermis, gekend onder den wijdvermaarden naam van POPERINGHE OMMEGANG.

Acht dagen lang, van op den eersten zondag van Juli tot den volgenden zaterdag, genaamd DONKER OMMEGANG, schijnt gansch het omiggende van Poperinghe uitgelaten om Onze Vrouwe van Sint-Jan te komen dienen.

Acht dagen lang krielen de straten van godvruchtige bedevaarders, die blootshoofde en al biddende den Ommegang doen.

Den zondag na den 2ⁿ Juli heeft de jaarlijksche processie plaats. Na de plechtige hoogmis, die in de vermaarde bidplaats van Maria gezongen wordt, doorloopt de luisterlijke processie de straten der stad.

Bij de geestelijkheid van Sint-Jans parochie voegen zich de priesters der gansche stad, en

achter het Hoogweerdig Sakrament volgt het wel-
edele magistraat van Poperinghe en een ondoor-
dringbare menigte volks.

Den volgenden zaterdag, heeft des avonds laat
eene tweede processie plaats, die men van over
ouds DONKER OMMEGANG heet, en waar in niet
het Allerheiligste Sakrament, maar enkelijk het
mirakuleus beeld van van Onze Lieve Vrouwe van
Sint-Jan rondgedragen wordt.

Beide processiën zijn ingesteld uit dankbaarheid
voor Maria, om eene weldaad door hare machtige
voorspraak bekomen.

Misschien zal het de godvruchtigheid der kin-
ders van Maria stichten en niet weinig hun be-
trouwen opwekken tot die machtige Maagd, laten
wij hier het kortbondig verhaal volgen van het
mirakel van Onze Lieve Vrouwe van Sint-Jan.

Het Mirakel van O. L. Vrouwe
van Sint-Jan te Poperinghe.
Ten jare 1479.

IN het jaar ons Heeren 1479 was er te Poperin-
ghe een paar treffelijke en godvreezende bor-
gers met naam Rassoen Vanhove en Jakomijne

Bayaert. Gerust en eenvoudig rolde hun vreedzaam leven, en wenschten zij iets buiten hetgeen zij bezaten, het was misschien van tot Gods glorie een erfgenaam hunner deugd en goederen te mogen bekomen. Op den zondag 14 maart kwam hun een kind ter wereld; maar, och Heere! nooit zag het het licht: het wierd doodgeboren! Onbeschrijflijk was de droefheid dier christene ouders, niet alleen omdat zij aldus den langgewenschten zegen huns huwelijks misten, maar veel eer omdat het arme kind, beroofd van het heilig doopsel den toegang des hemelschen vaderlands geweigerd was. Des anderdags wierd het doode lichaamtje ter ongewijde aarde besteld in den hof achter zijns ouders huis. Met volle overgeving aan des Heeren wil, doch met niet min betrouwen op de krachtige voorspraak der almogende Moeder Gods, brachten de ouders twee dagen over in het gebed. Met een levendig geloof bezielde gaf alsdan de moeder haren vurigen wensch te kennen dat men het doode kind ontgraven zou. Om dezen dienst bewezen te worden deed zij eene godvreezende dochter harer kennis halen met wie zij er over wilde beramen. Pieternelle Turlin, zoo heette die jonge dochter, was een deugdzaam mensch, die den maagdelijken staat weerdiglijk beleefde en hare dagen overbracht in werken van godsdienstigheid. Hoorende waar er zaak van was, viel zij geheel in het gedacht der moeder, en bood haren dienst om de ontgraving te doen, en door het vast betrouwen dat haar bezielde, wekte zij nog kloeker de hoop der moeder op.

Doch eer Pieternelle Turlin zich aan het werk stelde, stuurde zij eenvoudig en vol betrouwen een vurig gebed tot Dezen wien het alleen afkomt eenen geneesmiddel voor te schrijven tot na de dood toe. Door het geloof wist zij hoe de ongehoordste wonderen uit Gods almogende hand vloeien even zoo gemakkelijk als het nederig gebed van de lippen eens oprechten christen rolt; zij wist dat de almachtige Moeder Gods tot dan toe nooit een zuivere bede geweigerd had te verhooren, en daarom bad zij met zulk een betrouwen in den Heere en zijne gezegende Moeder om de verrijzenis van het doode kind, ten einde het mocht het H. Doopsel ontvangen en een engeltje worden voor den Hemel.

Of voorzag zij misschien wat eere en lof Maria eeuwen lang zou toegezongen worden bekwam het kind het leven door hare machtige voorspraak? Voorzag zij misschien die duizende en duizende menschen die van toen af naar Poperinghe-Ommegang zouden komen om Maria te dienen, hare Sint-Jans kerke nooit meer alleene te laten, maar gedurig hun benepen hert te komen openen, of hunnen innigen dank te bewijzen?

Doch hare bede wilde zij nog krachtiger maken met er eene belofte bij te voegen. Dus verplichtte zij zich, indien de almogende God en zijne goedwillige Moeder haar gebed verhoorden, van gedurende zeven jaar geen linnen goed te dragen, noch anders hare nachtrust te nemen dan op een harden strooizak. Daarna begaf zij zich naar die plaats in den hof waar het kind begraven lag.

Het was den woensdag omtrent de zes uren 's morgens. Nauwelijks had zij het doodkistje ontgraven of in het bijzijn der vroedvrouw brak zij deszelfs bovenste plank af. De gedane belofte, de gestorte gebeden en het kloeke geloof hadden het hert van Maria geraakt en deze had den wille van God overhaald.

Het kind herleefde, immers het ontsloot zijne vonkelende oogskens, zijne lippen kwamen schoone rood en het stak zijne handjes uit! Onmiddelijk droeg het de vroedvrouw naar Sint-Jans kerke en legde het voor den altaar van Onze Lieve Vrouwe waar het meer dan eene uur verbleef. Onder-tusschen snelde het volk van alle kanten toe. Velen hadden het kind dood gezien en zij wilden het nu levendig beschouwen. Ook wierd hunne wettige nieuwsgierigheid ten uiterste voldaan, want binnen die uur die nog voorbijliep eer men het kindje doopte, gaf het onophoudelijk teekens van leven. Door bloedstorting en uitbarsting van zweet, door de beweging zijner oogskens en handjes bewees het verrezen kind zonneklaar dat het ten volle het leven genoot. Ook stelde men den doop niet langer uit. Verschillige der bijzonderste getuigen dezer wondere verrijzenis booden zich aan om als peter en meter het kind boven de vonte te houden. Immers ten dien tijde was er een gebruik van meer dan eenen peter en meter te aanveerden. De eerweerde heer Theodoor Roene die het kleintje doopte gaf het den naam van Jacobus.

Na de plechtigheid wierd de doopeling naar zijn ouders huis gedragen, waar menigvuldige bezoe-

kers de wondere daad des kinds verrijzenis als ooggetuigen konden bevestigen.

Nog eene uur of omtrent bij zijne moeder verbleven hebbende, begon het kleintje geweldig te zweeten en allengskens van kleur te veranderen zoodanig dat het er geheel zwart uitzag, en eindelijk gaf het zijn herboren zieltje aan zijn Schepper terug.

Zijne dankbare ouders verre van deze dood als een verlies te beweenen, verstonden dat de H. Maagd hun het kind eenige uren had wedergegeven, opdat het door het doopsel tot de genade mocht herboren worden. Zonneklaar behoorde dit kind aan Onze Lieve Vrouwe toe.

Ook droegen zij vol erkentenis het doode lichaam terug naar Sint-Jans kerke waar zij het lieten begraven aan den voet van den altaar van O. L. V.

Een witte marmeren grafsteen bedekt de plaats waar de stoffelijke overblijfsels rusten van dit begunstigde kind van Maria, en op dien zerk kan de gestichte bedevaarder het volgende lezen :

Hier rust myn nietig stof

D. O. M.

Hier rust
'T misdreeghen kindt
Van Rassoen Vanhove
Ende Jacquemyne Bayaert
Wettelycke trouwgenooten :
Overleden voor syne gheboorte ;
Door de voorspraecke
Van Maria, Moeder des levens
Op den vierden dagh
Naer syne eerste begravinghe
Verweckt tot het leven,
En door het heyligh doopsel
Onder den naem van Jacobus,
In synen verlosser
Gheestelyck herboren
Op den 14 Maerte 1479,
Synde op denselven dagh
In synen verwecker
Salighlyk ontslaepen.

—
Die hier kindt wordt eer hy sterft
Met de dood het leven erft.

Voor haere voorspraeck geeft

Dus aen Maria lof.

Wijn gheest verbeven leeft.

Gebed tot Onze Lieve Vrouwe
van Sint-Jan.

WEES indachtig, allerbeste Moeder, dat gij tot nu toe nooit vruchteloos aanroepen wierdt, maar gedenk bijzonderlijk dat al wie U sedert vier eeuwen geëerd heeft onder den roemvollen naam van Onze Lieve Vrouwe van Sint-Jan, meer dan iemand uwe machtige voorspraak gewaar geworden is. Als een kind tot zijne moeder, zoo kom ik tot U, allerbeste der moeders, machtige Moeder Gods, U vragende, U verzoevende, U biddende, U uit er herten smeevende dat Gij toch mijne kinderlijke stem zoudet aanhooren, en mijne vraag toestaan, voor zoo veel het mijn geestelijk welvaren niet beletten kan. Allerbeste Moeder! de wereld kan mij niet helpen om dat zij mij vreemde is, maar daarom ook wende ik mij tot U, immers Gij zijt toch mijne Moeder! Almachtig die Gij zijt op het hert van uwen goddelijken Zoon, wat zou het U kosten mijn gebed te verhooren? Daarom werp ik mij met betrouwen voor uwe voeten neder: aan U laat ik mijnen nood kennen, voor U open ik mijn hert, en vol betrouwen beveel ik in uwe moederlijke handen, hetgeen van mijn verzoek is.

Doch vooral verleen mij de volherding in uwen dienst, in de liefde van uwen goddelijken Zoon, en schenk mij de genade van, naar uw voorbeeld, in voorspoed en in tegenspoed altijd mijnen wil te schikken volgens dezen van uwen goddelijken Zoon, om met U en met Hem vereenigd te blijven, nu en in der eeuwigheid. AMEN.

Oud Liedeken van het Mirakel.

AAN vele menschen zal het misschien aardig schijnen dat men in dat nieuw opgesteld handboekken, zoo een oud liedeken onveranderd late. Die menschen kunnen gelijk hebben, maar ik zeg voor mijn reden: *Oude liedjes zijn de beste*; en daarom komt het uit, zoo als men het eertijds zong.

I.

Heer God, wiens groote daden
't Verstand te boven gaan,
Fonteyne der genaden,
Jont dat ik moog bestaan
In 't kort een rijm te dichten,
Al ben ik ned'rig stof;
Wil mijnen geest verlichten
Tot uwe Moeders lof.

2

Als men schreef veertien hondert
Negen zeventig jaar,
Was Poperingh' verwondert
Om het Mirakel klaar,
Toen aan Rassoen Vanhove
Jacquemijne Bayaert
Zijn vrouw sterk in 't geloove
Een jonge Zone baart.

3

Dit kind zeer zwak van leden
Nog ongedoopt die stierf,
Maar door vele gebeden
Het leven ook verwierf.
Na dat het reeds drie dagen
In 't hof zijns ouders lag,
Begraven als misdragen
Noch zon noch mane zag.

4

De moeder vol betrouwen
Op Gods bermhertigheid
Ook ander mans en vrouwen
Tot zijnen dienst bereid,
Door voorspraak van Marie
Die ons het leven gaf,
Verkregen d'ouders blij
'S kinds leven in het graf.

5

Daar uit wierd het geheven
Door Pieternel Turlin,
Een dochter goed van leven,
Die om 's kinds zielgewin,
Zoo 't leven mocht verwerven
Beloofde zeven jaar
Haar hemd en bed te derven :
(Goede beloft' voorwaar.)

6

Het kind ter zeker stonden
(O werk van God gewrocht)
Ontgraven, wierd bevonden
Levend, en dan gebrocht
Door vroeuvrouw naar de kerke
Der prochie van Sint-Jans
Met lofzang voor den werke
Van vrouwen en van mans.

7

Het volk kwam daar bij hoopen
Om het wonder te zien
Als men het kind ging doopen
Wie kan de vreugd bedien?
De klokken mochten luiden
En beiaarden akkoord
En overluid beduiden
't Mirakel nooit gehoord.

8

Het was voor goed te doene
Als den onderpastoor
Heer Theodorus Roene
Het kind doopte in den choor
Voor 't weerdig beeld verheven,
Van Maria's altaar,
Den naam Jacob gegeven
Is hem geweest aldaar.

9

Als 't zoontje had ontvangen
Naam en doopsel toedien
De moeder met verlangen
Wenscht om haar kind te zien,
Dat wierd naar huis gedragen
En voor het vuur geleit,
En zoo het vele zagen,
't Is van dees aard gescheid.

10

In d'heilige aard begraven
Wierd het gelukkig kind,
't Is in gewenschte haven
Geraakt door goeden wind.
Schipbreuk hadt het geleden
Zijn zielschip zonk voor ree,
Hadt voor hem niet gebeden
De sterre van de zee.

11

Dit mirakel waarachtig
Door den Heere geschied
Naar bee zijns moeders krachtig,
Die God altijd aanziet
Is door den groot-vicaris
Bevestigt 't jaar daar naar,
En tot bewijs dat 't waar is,
Wordt geviert alle jaar.

12

Lof zij U Maagd verheven,
Wie d'eer naast God toekomt
Dat een kind kreeg het leven
En niet en wierd verdomt,
Weest ook ons patroonesse
Helpt ons in d'uur der dood,
O machtige prinsesse,
Bevrijdster van de dood.

Biedeken van het Mirakel, ge=
schied te Poperinghe den 14

Maart 1479.

I

KOMT, Christenen, horkt aandachtig,
Naar 't wonder hier verhaald
Van Onze Vrouw almachtig,
Die in Sint Jans Kerk praalt,
'T zal uw devotie sterken
Voor deze Moeder zoet,
En nu voor God doen werken
Met dubbel vlijt en moed.

2

Het was in veertien honderd
En tachtig min een,
Dat Popering' verwonderd
En blij was ongemeen,
Omdat Rassoen Van Hove
En zijne vrouw Jaakmyn
Beloond in hun geloove
Met een mirakel zijn.

3

Hun wierd, 't is droef om hooren,
Den Zondag elfsten Maart,
Een kindje doodgeboren,
Misdregen, deerniswaard ;
Doch waar het hert dier braven
Nog meest van al in vond :
'T wierd ongedoopt begraven
In ongewijden grond.

4

Nogtans in al dien rouwe
Verloren zij geen moed ;
Men ging naar Onze Vrouwe
En viel haar diep te voet,
Haar smeekende met tranen
Van 't kindje toch een stond
In 't leven op te manen
Dat 't kwame tot de Vont.

5

« Ja, mag dit kind maar leven, »
Zei Pieternel Turlin,
« Een maagd in deugd verheven,
En goddelijke min,
« Ik zal 't Maria danken,
En zeven jaar voortaan
« Maar slapen op de planken
En zonder lijnwaad gaan. »

6

En ziet, zij voelde in 't herte
Dat God haar bede ontving
En dat de bitter smerte
In vreugd veranderen ging.
Zij heeft de spa genomen
En onder Gods gelee
Is ze in den hof gekomen ;
En de ouders waren meê.

7

'T was 's Woensdags in den morgen,
En dus den vierden dag
Dat 't kindeken geborgen
Daar onder de aarde lag.
'T zal leven voor te doopen !
Riep Pieterne luid,
En dolf het grafken open,
En haalde er 't schrijntjen uit.

8

En als zij nu al bevend
Het schrijntjen openmiek
Daar lag het kindjen levend
Of 't uit een slaap ontwiek !
En straks bij groot en kleene
Wierd 't wonder nieuws vermomd,
Dat heel de stad te beene
En overeinde stond.

9

Tot overmaat van zegen,
De vroedvrouw heeft alsdan
Het kindeken gedregen
Ter Kerke van Sint Jan.
En 't kwamen daar geloopt
Bij duizenden van liên
Om 't kind te helpen doopen
En 't levende te zien.

10

Daar lag het nu ten toone
Voor Onze Vrouw altaar,
Met lipjes rood en schoone,
En kaakjes frisch en klaar ;
En 't deed zijn oogjes open,
En 't roerde hand en voet :
En 't was van zweet bedropen,
En 't navelstrengje in bloed.

11

Geen preuven meer te doene :
'T was levend in der daad.
En de Onderpastor Roene
Verscheen in wit gewaad ;
Hij doopte't zonder toeven
En wiesch hem d'ersschuld af,
Daar hij hem naar behoeven
Een naam — Jacobus — gaf.

hristus.

En nu in 't geestlijk leven
Door 't Sacrament gesteld,
Is men er meê zoo even
Naar 't oudren huis gesneld.
Daar heeft het zoo een ure,
Tot troost van 't moederhert,
Gebakeld bij den vure,
In 't leven nog volherd.

Daarna is 't zwart bedegen
En d'adem uitgegaan ;
En, kerkhofwaart gedregen.
In d'heilige aard gedaan ;
Maar wierd het lijk begraven
En lag het schip gestrand.
De ziel was in de Haven
Gelukkig aangeland.

Det 't Mirakel waar is
Heeft d'Heer Monyssaert,
Daa 't Lerenburg Vicaris,
Het jaar daarna verklaard,
Nadat hij wijs te werke
De zaak had onderzocht,
En, als gezant der Kerke,
Het vonnis strijken mocht.

Maria hoog verheven,
U weze dank en prijs
Voor 't kindeken zijn leven
In 't eeuwig Paradijs.
Verkrijg ons ook die gunste
Van zalig dood te gaan.
Gaan varen is geen kunste ;
Maar landen heeft wat aan.

Litanie van Onze Lieve Vrouwe
van Lorette.

HEER ontferm u onzer.
Christus, ontferm u onzer.
Heer, ontferm u onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.
God Zoon, verlosser der wereld, ontferm u onzer.
God heilige Geest, ontferm u onzer.
H. Drijvuldigheid, een God, ontferm u onzer.
Heilige Maria, bid voor ons.
Heilige Moeder Gods,
Heilige Maagd der maagden,
Moeder van Christus,
Moeder der goddelijke gratie,
Allerreinste Moeder,
Allerzuiverste Moeder,
Ongeschonde Moeder,
Onbevleete Moeder,
Minnelijke Moeder,
Wonderlijke Moeder,
Moeder van den goeden raad,
Moeder des Scheppers,
Moeder des Zaligmakers,
Allervoorzichtigste Maagd,
Eerwaardige Maagd,
Lofwaardige Maagd,
Machtige Maagd,
Goedertierene Maagd,
Getrouwe Maagd,
Spiegel der rechtveerdigheid,
Stoel der wijsheid,

Bid voor ons.

Oorzaak onzer blijdschap,
Geestelijk vat,
Eerwaardig vat,
Schoon vat van devotie,
Geestelijke Roos,
Toren van David,
Ivooren Toren,
Gulden Huis,
Ark des verbonds,
Deur des hemels,
Morgenster,
Behoudenis der zieken,
Toevlucht der zondaren,
Troosteresse der bedrukten,
Hulp der christenen,
Koningin der engelen,
Koningin der patriarken,
Koningin der profeten,
Koningin der apostelen,
Koningin der martelaren,
Koningin der belijders,
Koningin der maagden,
Koningin van alle Heiligen,
Koningin zonder erfzonde ontvangen,
Koningin van den allerheiligsten Rozenkrans,
Lam Gods dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons
Heer.
Lam Gods dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor
ons Heer.
Lam Gods dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm
onzer.
ÿ. Bid voor ons heilige Moeder Gods.
R). Opdat wij weerdig worden der beloften van Christus.

Bid voor ons.

LAAT ONS BIDDEN.

Verleen, bidden wij, o Heer God, dat wij, uwe dienare
eenen gedurigen welstand naar ziel en lichaam mogen ge
nieten, en door de heerlijke voorspraak van de H. Mari

Eerbiedig onderwerpt zich de schrijver aan de voorschriften van onze moeder de H. Kerk en in het bijzonder aan deze van Zijne Heiligheid de Paus Urbanus VIII.

Imprimatur :

Brugis 11 Maii 1905,
H. VANDE WOESTYNE,
CAN. LIB. CENS.